

GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL – MINISTRU

Plx 209/2009

605
17032009

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin.(1) din Constituție, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la propunerea legislativă intitulată *Lege pentru modificarea alin. (3) al art. 40 din Legea nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Televiziune*, inițiată de domnul senator Urban Iulian – PD-L (Bp. 1/2009).

I. Principalele reglementări

Această propunere legislativă are ca obiect de reglementare exceptarea de la plata taxei pentru serviciul public de radiodifuziune și a taxei pentru serviciul public de televiziune a „... *persoanelor juridice cu sediul în România, inclusiv filialele, sucursalele, agențiile și reprezentanțele acestora, precum și reprezentanțele în România ale persoanelor juridice străine ...*” care declară pe propria răspundere, prin reprezentanții legali, că nu dețin receptoare radio sau de televiziune.

II. Propuneri și observații

1. Prevederile art. 40 din *Legea nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, impun persoanelor fizice și juridice din România, inclusiv filialelor, sucursalelor, agențiilor și reprezentanțelor acestora să plătească o taxă pentru serviciul public de televiziune, în calitate de beneficiari ai acestor servicii, legiuitorul instituind prin această reglementare o prezumție legală potrivit căreia toate persoanele fizice și juridice au calitatea de beneficiari ai serviciului public de televiziune.

Ceea ce deosebește reglementarea obligației de plată a persoanelor fizice față de aceeași obligație a persoanelor juridice este modalitatea de răsturnare a prezumției legale instituite de *Legea nr. 41/1994* cu privire la calitatea de beneficiari ai serviciului public de televiziune. Astfel:

- pentru persoanele fizice, legiuitorul a prevăzut că prezumția legală de mai sus poate fi răsturnată printr-o simplă declarație pe propria răspundere, în situația în care acestea nu ar deține receptoare TV.

- faptul că art. 40 alin. (3) din *Legea nr. 41/1994* nu prevede declarația pe proprie răspundere ca mijloc de exceptare de la plata taxei TV și, ca urmare, lipsa unei prevederi asemănătoare pentru persoanele juridice și în art. 3 alin. (2) din *Hotărârea de Guvern nr. 978/2003 privind taxa pentru serviciul public de televiziune*, nu poate fi interpretată în sensul că, pentru persoanele juridice, nu ar exista nici o posibilitate de răsturnare a prezumției legale susmenționate, însemnând numai că persoanele juridice nu pot răsturna această prezumție legală printr-o simplă declarație pe propria răspundere, așa cum a prevăzut legiuitorul pentru persoanele fizice, ci prin oricare alte mijloace de probă admise de lege.

Dealtfel, și prin *Decizia Curții Constituționale nr. 297/2004 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 40 alin. (3) din Legea nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, se arată că obligația de plată a taxei radio și a celei TV este doar în sarcina persoanelor fizice și a celor juridice care beneficiază, în diferite modalități, de serviciile publice respective.

2. În ceea ce privește rațiunea plății taxei radio și a taxei TV, precizăm că existența Societății Române de Radiodifuziune și, respectiv, a Societății Române de Televiziune, ca și fundamentul plății taxei radio și a celei TV își găsesc reglementarea constituțională în art. 31 din *Constituția României, republicată*, care stabilește, printre drepturile și libertățile fundamentale ale cetățenilor, *dreptul la informare*. Alin. (2) al acestui articol prevede că: „ *Autoritățile publice, potrivit competențelor ce le revin, sunt obligate să asigure informarea corectă a cetățenilor asupra treburilor publice și asupra problemelor de interes personal*”, iar alin. (5), ca o concretizare a acestei obligații a statului, dispune că: „*Serviciile publice de radio și de televiziune sunt autonome. Ele trebuie să garanteze grupurilor sociale și politice importante exercitarea dreptului la antenă.*” Dreptul la informare al cetățenilor se corelează deci cu obligația statului de a-i informa corect, atât dreptul, cât și obligația fiind prevăzute constituțional.

Serviciile publice de radio și de televiziune, menționate la art. 31 alin. (5) din *Constituție*, există și funcționează tocmai ca o concretizare a obligației statului, prevăzută la alin. (2) al art. 31 din *Constituție*, de a informa în mod corect și imparțial pe cetățeni asupra treburilor publice și asupra problemelor de interes național. În plus, și prin aceste servicii publice, statul își îndeplinește obligația prevăzută la art. 33 alin. (3) din *Constituție*, care consacră un alt *drept fundamental al cetățeanului, cel al accesului la cultură*: „ *Statul trebuie să asigure păstrarea identității spirituale, sprijinirea culturii naționale, stimularea artelor, protejarea și conservarea moștenirii culturale, dezvoltarea creativității contemporane, promovarea valorilor culturale și artistice ale României în lume.*” Caracterul pronunțat cultural, științific și educativ al programelor SRR și SRTV, existența canalului TVR Internațional care are ca misiune tocmai promovarea valorilor românești în lume și sunt modalități concrete prin care statul se achită de aceste obligații corelative drepturilor fundamentale ale cetățenilor.

Aceste rațiuni fac ca, în prezent, în toate țările Uniunii Europene și aproape în toată lumea să existe radiouri și televiziuni publice, finanțate, în principal sau exclusiv, printr-o taxă radio și, respectiv, printr-o taxă TV, plătite de posesorii de receptoare radio și TV, iar, în anumite țări (Marea Britanie de exemplu) chiar de către toți cetățenii (așa numita taxă de solidaritate), ca obligație a acestora de a contribui la cheltuiala publică pe

care statele o fac pentru concretizarea în acest fel a dreptului la informare a fiecărui cetățean.

Obligația statului de a asigura prin mijloace adecvate dreptul la informare al cetățenilor implică o cheltuială publică, inclusiv cu organizarea și funcționarea serviciilor publice de radio și televiziune menționate la art. 31 alin. (5) din *Constituție*. Din această perspectivă, este de remarcat că art. 56 alin. (1) din *Constituția României* instituie, obligația cetățenilor de a contribui la cheltuielile publice (o asemenea cheltuială fiind și cea privind finanțarea celor două organisme de radio și televiziune, în realizarea obligației prevăzute la art. 31 alin. (2)) prin taxe și impozite. În baza acestui principiu constituțional au fost reglementate prin lege organică – *Legea nr. 41/1994* și detaliate prin *Hotărârea de Guvern nr. 977/2003 privind taxa pentru serviciul public de radiodifuziune, cu completările ulterioare*, și *Hotărârea de Guvern nr. 978/2003 privind taxa pentru serviciul public de televiziune*, taxa radio și cea de televiziune, precum și cuantumul acestora.

În acest context, fundamentul plății taxei radio și a celei de televiziune de către persoanele fizice și juridice este reprezentat, în mod esențial, de obligația constituțională a cetățenilor de a contribui la cheltuielile publice ale statului (cheltuiala privind organizarea și funcționarea SRR/SRTV, rezultând, după cum am arătat, din obligația constituțională a statului de a informa corect pe cetățeni, dar și din cea de a asigura și de a stimula accesul la cultură), o desființare a acestor taxe însemnând lipsirea statului de principala resursă financiară pentru suportarea cheltuielii publice aferente concretizării dreptului la informare al cetățeanului și deci afectarea acestui drept al oricărui cetățean, persoană fizică sau juridică (fiind cunoscut faptul că, potrivit jurisprudenței constante a Curții Europene a Drepturilor Omului, și persoana juridică este considerată cetățean).

În aplicarea acestor dispoziții principiale constituționale, art. 40 alin. (1) lit. b) din *Legea nr. 41/1994* stabilește, cu caracter de principiu, că veniturile proprii ale Societății Române de Radiodifuziune și ale Societății Române de Televiziune provin din taxe pentru serviciul public de radiodifuziune, respectiv pentru serviciul public de televiziune, alin. (2) prevăzând că persoanele fizice cu domiciliul în România au obligația să plătească o taxă pentru serviciul public de radiodifuziune și o taxă pentru serviciul public de televiziune, în calitate de beneficiari ai acestor servicii, cu excepția celor care declară pe propria răspundere că nu dețin receptoare

de radio, respectiv de televiziune, și a celor care, potrivit legii, beneficiază de scutire de la plata acestor taxe, iar alin. (3) prevede că -persoanele juridice cu sediul în România, inclusiv filialele, sucursalele, agențiile și reprezentanțele acestora, precum și reprezentanțele din România ale persoanelor juridice străine, au obligația să plătească o taxă pentru serviciul public de radiodifuziune și o taxă pentru serviciul public de televiziune, în calitate de beneficiari ai acestor servicii.

3. Cum atât *Legea nr. 41/1994, cât și Hotărârea de Guvern nr. 977/2003 și Hotărârea de Guvern nr. 978/2003* sunt și au fost constatate ca fiind constituționale de către Curtea Constituțională, precum și conforme cu legislația europeană aplicabilă în domeniu, reglementări similare existând în toate statele membre ale Uniunii Europene, o abrogare sau o revizuire a lor, așa cum solicită inițiatorul, nu se justifică.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, **Guvernul nu susține adoptarea acestei propuneri legislative.**

Cu stimă,

Emil BOC

Domnului senator **Mircea Dan GEOANĂ**

Președintele Senatului